

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **F. O.**, narozen X, státní příslušník Alžírsko, trvale bytem X, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4, adresa pro doručování V Tůních 11, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, krajské ředitelství policie hl.m. Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort se sídlem Křížíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 6. 1. 2012, č.j. KRPA-2647/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí ze dne 6. 1. 2012, č.j. KRPA-2647/ČJ-2012-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Má za to, že na území ČR pobýval v dobré víře, že je zde oprávněně, když se nachází pod ochranou azylu. Uvedl, že na území ČR má zajištěno ubytování a kvalitní rodinné zázemí. Žalobce odkazuje na tvrzení uvedená před správními orgány s tím, že namítá, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž argumentaci žalovaného považuje za zavádějící. V této

souvislosti poukázal na protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 6. 1. 2012, z něhož vyplývá, že na dotaz správního orgánu: „*Jste si vědom svého protiprávního jednání v souvislosti s Vaším neoprávněným pobytem na území ČR a možných důsledků z něj vyplývajících?*“ Odpověděl slovy: „*NE, myslel jsem si, že jsem tu legálně, pod ochranou azylu.*“

Žalobce je přesvědčen o tom, že rozhodnutí správního orgánu je nepřiměřeným zásahem do jeho práv, neboť pro něj znamená úplné odloučení od jeho dcery, která je občankou ČR. Žalobce tvrdí, že správní orgány i soudy jsou povinny kdykoliv v průběhu řízení zabývat se novými skutečnostmi, které jsou významné k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka. Rozhodnutí správního orgánu o zajištění by mohlo žalobce i jeho blízké poznamenat psychicky a mohlo by jim způsobit újmu v jejich rodinném vztahu. Žalobce žádá soud, aby přihlédl k těmto novým skutečnostem, které mají zásadní význam ve vztahu k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí v porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Správní orgán měl podle žalobce pečlivě zkoumat jeho rodinný život, život jeho družky a jeho dcery. Má za to, že je v zájmu České republiky, aby vztah mezi cizincem a občanem ČR byl stabilní. Dle žalobce neexistuje žádný zvláštní důvod pro zásah státu do jeho rodinného a soukromého života, pro rozdělení rodiny. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, z níž vyplývá, že zde musí být skutečně naléhavá potřeba, která by ospravedlnila zásah státu do soukromého a rodinného života.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že k zajištění cizince přistoupil na základě zjištěného stavu věci, o kterém nebylo důvodných pochybností dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný je toho názoru, že při rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek daného ustanovení. Po zhodnocení popsání skutkového stavu dospěl žalovaný k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná. Žalovaný zdůraznil, že předstírání cizí identity, používání zfalšované veřejné listiny, ignorování povinností vyplývajících z ustanovení zákona o pobytu cizinců a vůbec pohrdání právem České republiky jsou bezpochyby skutečnosti, jež vyžadují adekvátní právní následek. Žalovaný tedy považuje zajištění žalobce za zcela vhodné a přiměřené opatření.

Žalovaný nesouhlasí s žalobce ani v tom směru, že by ignoroval existující rodinné a soukromé vazby. Poukázal na ustanovení § 124 odst. zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývá, že rozhodnutí o zajištění je počátečním úkonem řízení, respektive druhým úkonem po doručení oznámení o zahájení řízení v právní věci, tudíž tomuto řízení žádné důkazní řízení předcházet nemůže. Žalovaný je přesvědčen, že výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky správní orgán opravňuje vydat napadené rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na časovou tíseň, která ho doprovází při vydání rozhodnutí o zajištění. Zároveň však žalovaný nezpochybňuje to, že v řízení o zajištění cizince je povinností žalovaného posuzovat otázku, zda u konkrétního případu je potenciálně možná realizace správního vyhoštění. Na druhé straně připomněl, že smyslem řízení o zajištění cizince není provádět rozsáhlé dokazování, zda cizinec má či nemá vybudované rodinné či soukromé vazby. Ochrana daného práva je dostatečně systémově zaručena v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uzavřel, že v řízení o zajištění správní orgán posuzuje překážky, které jsou mu v době rozhodování známy, respektive které vyšly najevo. Žalovaný nepopírá, že je povinen posuzovat skutečnosti nasvědčující tomu, že u zajišťovaného cizince existují konkrétní okolnosti znemožňující jeho vycestování. Důvodem, nikoliv však absolutním, může být považován v některých případech společný život

s občanem EU. V této souvislosti žalovaný poukázal na ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a připomněl, že tento zákon umožňuje zasahovat i do tohoto práva, a to v případech, kdy se občan EU nebo jeho rodinný příslušník dopouští závažným způsobem společensky nebezpečného jednání. Podle žalovaného chování, které žalobce na území České republiky demonstroval, je závažně nebezpečným jednáním. V této souvislosti připomněl rozsudek 4 T 51/2008 a 2 T 35/2010, kterými byl žalobce uznán vinným z několika trestných činů. Žalovaný připomněl, že při předešlých soudních jednání, se soud opakovaně dožadoval předložení relevantního důkazního prostředku, který by alespoň v nejširší míře naznačoval společné soužití s přítelkyní a dcerou, avšak nikdy nebyl úspěšný. Žalovaný nevěří tvrzení žalobce o silných rodinných vazbách s tím, že pokud by bylo tvrzení pravdivé, učinil by již konkrétní kroky k tomu, aby rodinné vazby byly prokázány. Žalovaný doplnil, že v rodném listě údajné dcery není žalobce zapsán jako otec. Také poukázal na protokol o vyjádření účastní z dne 6. 1. 2012, v němž žalobce prohlásil, že žije u svého kamaráda.

K námitce žalobce, že na území ČR pobýval v dobré víře pod ochranou azylového zákona, žalovaný uvedl, že žalobce opomněl na povinnost stanovenou v § 4 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen: „zákon o azylu“) z něhož vyplývá povinnost žadatele o mezinárodní ochranu dostavit se do přijímacího střediska určeného ministerstvem ve lhůtě 24 hodin od okamžiku, kdy byl propuštěn z vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce tak neučil, proto si musel být vědom toho, že nesplnil podmínky azylového řízení, a tudíž se ocitl v situaci, kdy opětovně mařil výkon trestu vyhoštění. Podle žalovaného nemůže obstát obrana žalobce, že neovládá český jazyk.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitky v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobce ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhl projednání věci při ústním jednání a žalovaný přes výzvu soudu se nevyjádřil. Soud tak má za to, že s takovýmto postupem účastníci řízení souhlasí. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl přitom k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6.1.2012 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., dle něhož je Policie ČR oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, anebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Právní úprava platná v době rozhodování žalovaného správního orgánu k zajištění cizince předepisuje současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. podmínky, že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení, žalobce v podané žalobě nezpochybňuje a je doloženo obsahem správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobci bylo dne 6.1.2012 doručeno oznámení o zahájení řízení ve věci udělení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zák. č. 326/1999 Sb.

Pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. dále musí být splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování (§ 123b a §

123c zák. č. 326/1999 Sb.), a že je dána jedna z taxativně vymezených podmínek v písmenech a) až e) § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb.

K námitce žalobce, že žalovaný postupoval nepřiměřeně, soud uvádí, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území (§ 123b zák. č. 326/1999 Sb.) je mírnějším donucovacím opatřením, než zajištění cizince, které může správní orgán uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje (§ 123b odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb.). Pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.), je policie oprávněna cizince zajistit. Je tedy na uvážení policie, jako správního orgánu, aby konkrétní věc posoudila a zvolila adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území (tak jak jsou uvedena v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců), tedy mírnější prostředek, nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince, uvést v rozhodnutí o zajištění cizince.

V daném případě lze konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s úvahou, proč přistoupil přímo k zajištění žalobce. Žalovaný považuje skutečnosti uvedené žalobcem za důkaz, že lze důvodně pochybovat o tom, že by žalobce dále nemařil či neztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že použití institutu zajištění je zcela adekvátní, neboť zvláštní opatření za účelem vycestování cizince stanovená v § 123b zákoně o pobytu cizinců, by v daném případě byla nedostatečná a neúčinná.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí popsal okolnosti zadržení žalobce a svá následná skutková zjištění, která jsou doložena ve správním spise a která žalobce nikterak nezpochybňuje. Ve své úvaze, proč přistoupil k zajištění žalobce, správní orgán uvedl, že spatřuje nebezpečí v tom, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť nevycestoval z území ČR poté, co mu byl Obvodním soudem pro Prahu 1 (rozsudkem č.j. 4 T 51/2008 ze dne 23. 6. 2008) ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze (9 To 325/2008) uložen trest odnětí svobody v trvání 17 měsíců a dále trest vyhoštění z území ČR v trvání 5 let. Dle spisu žalobce Českou republiku neopustil a dne 18. 5. 2010 byl znovu odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1 (rozsudkem č.j. 67 T 253/2010 ze dne 18. 5. 2010) k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 2 let a k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou. Dále spatřuje správní orgán nebezpečí v tom, že by nevycestoval z území ČR, neboť při jednání žalobce uvedl, že má schovaný cestovní pas. Žalovaný tedy vycházel ze zjištění, že žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu a v rozporu s dříve uloženým trestem vyhoštění, které mařil.

Žalobce namítal také to, že považoval svůj pobyt za legální, když požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný vycházel ze zjištění, která žalobce nerozporuje, že dne 22. 11. 2011 bylo OAMP MV ČR doručeno prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu. Žalobce byl písemně poučen o tom, že v souladu s ustanovením § 4a zákona o azylu je povinen do 24 hodin od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se dostavit do přijímacího střediska, které mu určilo ministerstvo vnitra. Přestože žalobce byl dne 18. 12. 2011

propuštěn, uloženou povinnost nerespektoval. Je třeba připomenout, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zahajuje podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany na tiskopise. Podle § 10 odst. 2 zákona o azylu je žádost oprávněn podat pouze cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, přičemž ministerstvo bez zbytečného odkladu cizince k podání žádosti písemně vyzve a ve výzvě určí místo a lhůtu podání žádosti. Z výše uvedeného vyplývá, že pod ochranou zákona o azylu je cizinec až po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K podání žádosti v daném případě nedošlo, proto soud souhlasí s žalovaným v tom směru, že žalobce si mohl být vědom toho, že na území ČR pobývá nelegálně.

Popsaný skutkový stav, který je doložen ve správním spise a který žalobce nezpochybňuje, dle názoru soudu dostatečně odůvodňuje závěr žalovaného, že je dáno nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce namítá, že správní orgán se nezabýval otázkou, zda rozhodnutí o zajištění a následné vyhoštění může mít dopad na jeho rodinný život, život jeho družky a jeho dcery. Žalobce má za to, že žalovaný vydal rozhodnutí v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Správní orgán měl podle žalobce pečlivě zkoumat jeho rodinný život, život jeho družky a jeho dcery.

V průběhu správního řízení žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, který s ním byl sepsán dne 6.1.2012, na otázku, kde pobývá na území ČR v současné době, uvedl, že bydlí u kamaráda, na adrese Nové Butovice, Ovocné Hájce. Na dotaz, zda disponuje finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a vycestování z území ČR uvedl, že peníze na vycestování má. K otázce, zda si je vědom neoprávněného pobytu na území ČR a možných důsledků, odpověděl ne s tím, že si myslel, že je tu legálně pod ochranou azylu. Na dotaz, zda má v ČR nějaké příbuzné, popř. někoho z rodiny a jaké vazby to jsou, uvedl, že má dceru. K dotazu, zda se nachází na území ČR nebo v EU osoba, kvůli které by ukončení pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené uvedl, že ano- dcera a bývalá družka.

Soud souhlasí s žalobcem v tom, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. Z tohoto důvodu správní orgán položil žalobci otázku, zda se nachází na území ČR nebo v EU osoba, kvůli které by ukončení pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Přestože lze souhlasit s žalobcem v tom, že odůvodnění ve vztahu k možným překážkám správního vyhoštění je stručné a lze si představit odůvodnění podrobnější, nelze apelovat na dokonalost rozhodnutí za situace, kdy má správní orgán vydat rozhodnutí bezprostředně poté, co shledá k vydání rozhodnutí podmínky. Podstatné podle názoru soudu je, že z podkladů, které si správní orgán opatřil pro své rozhodnutí, lze vyvrátit tvrzení žalobce o tom, že účel zajištění (tj. správní vyhoštění) nebude moci být realizován. Jak připomněl žalovaný ve vyjádření k žalobě, důvodem nemožnosti správního vyhoštění, nikoliv však absolutním, může být považován v některých případech společný život s občanem EU. Shodně s žalovaným soud poukazuje na ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že je možné zasáhnout i do tohoto práva, a to v případech, kdy občan EU nebo jeho rodinný příslušník závazným způsobem porušuje veřejný pořádek. Žalobce bezesporu veřejný

pořádek několikrát porušil, což ostatně vyplývá z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, resp. z rozsudku Městského soudu v Praze (9 To 325/2008), kterým byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 17 měsíců a dále trest vyhoštění z území ČR v trvání 5 let. Dle spisu žalobce Českou republiku neopustil a dne 18. 5. 2010 byl znovu odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1 (rozsudkem č.j. 67 T 253/2010 ze dne 18. 5. 2010) k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 2 let a k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou. Ani tento trest žalobce nerespektoval, nelze mít proto pochyb o přiměřenosti rozhodnutí o zajištění žalobce.

Soud se s žalovaným ztotožnil také v tom, že z trestních rozsudků vyplývá, že soud se opakovaně dožadoval předložení relevantního důkazního prostředku, který by prokázal společné soužití s přítelkyní a dcerou, avšak nikdy nebyl úspěšný. Za této situace nelze žalovanému vytýkat, že nevěří tvrzení žalobce o silných rodinných vazbách. Soud souhlasí s tím, že pokud by bylo tvrzení pravdivé, žalobce by učinil již konkrétní kroky k tomu, aby rodinné vazby byly prokázány.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě byly dány důvody pro zajištění žalobce.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. února 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová